

leve med nære Slægtninge som Forældre, Børn, Søstende eller besvørgede, vil det, at de skulle paa Fattigvæsenet, dog ikke være tilstrækkelig Grund til Hjemsendelse. Andet Stykke er forandret noget siden 2den Behandling, idet der er sat Tidsbestemmelser ind med Hensyn til de to mellemste Punkter; men der er sat den Tidsbestemmelse som Betingelse for Hjemsendelse, at de i de to sidste Aar maa have modtaget Understøttelse i Løbet af 6 Måneder og at det maa kunne antages, at de ville saa Fattigunderstøttelse i et ligesaa længt Tidsrum derefter. De andre to Bestemmelser om, naar Hjemsendelse kan finde Sted, ere bibeholdte ordret som vedtagne ved 2den Behandling. Fjerde Stykke er ligeledes enslydende med det, som vedtoges ved 2den Behandling, hvorimod femte Stykke er forandret noget. Det, vi nu foreslaa, gaar ud paa, at hvis der er Meningsulighed mellem Forsørgelses- og Opholds-kommunen om, hvorvidt vedkommende Person skal hjemsendes eller ej, afgøres det af Overøvrigheden, som, foruden at tage de andre Bestemmelser i Paragraffen under Overvejelse, tillige vil have at tage undet Overvejelse, om den trængende har været bosat i Kommunen i to Aar. I saa Tilfælde bør der appelleres til Mandens Vilje, for Hjemsendelse skal kunne finde Sted. Endelig findes der under Nr. 34 en Endring til samme Paragrafs fjerde Stykke, hvori det bestemmes, at saafremt en Person, som nyder fast Fattigunderstøttelse, tager Ophold i en anden Kommune, kan han straks hjemsendes, hvilket i det hele er i Overensstemmelse med de andre Bestemmelser angaaende dette Forhold. Endringsforslaget Nr. 34 til § 55 gaar ud paa, at de Udgifter, der fremkomme i Anledning af Hjemsendelsen af Personer fra Udlandet, skulle fordeles i Lighed med Udgifterne i § 27. Her vil jeg tillige nævne Udgifterne i § 63 i Anledning af venerationer, der ligeledes fordeles efter Folketallet saavel i Landkredsene som i de i Amtet værende Købstæder. Der er i den Endring, jeg for omtalte til § 55, tillige en Bestemmelse, som vedrører en Sætning, der findes i Paragraffen fra 2den Behandling, og som gaar ud paa, at hvis en Person, der hjemsendes, bliver syg undet Hjemsendelsen, skulle alle Udgifterne ved hans Hjemsendelse falde paa hans Forsørgelseskommune. Endringsforslaget gaar ud paa, at denne Sætning forandres, for at der ikke skal ske Misbrug, derhen, at disse Udgifter bør fordeles mellem Forsørgelses- og Opholdskommunen i Lighed med alle de øvrige Udgifter, altsaa efter samme Forhold, som det bestemtes i andre

Paragraffer. Jeg kommer saa til Endringsforslaget Nr. 35. Det gaar ud paa, at § 61 skal udgaa. Det er altsaa et Udslag af det Hensyn, vi have taget til de Udtalelser, som faldt ved 2den Behandling, hvor man mente, at denne Paragraf var aldeles overflødig, men nok kunde afstedkomme Misforstaaelse. Medens § 62 i Affattelsen fra 2den Behandling gaar ud paa, at Udgifterne ved døvstummes Opdragelse, Underhold og sindsyges Ophold paa Sindshygeanstalter skulle afholdes af Statskassen, ville ørede Medlemmer huse, at Regeringens Forslag gik ud paa at lægge disse Udgifter over paa Amtsfonden. Da nu 6 Medlemmer, som vare Forslagsstillere af denne Endring til 2den Behandling, ikke have kunnet enes med de øvrige Medlemmer af Udvalget, som vi ellers ere blevne enige med, om Fordelingen af Udgifterne mellem Stat og Kommune, foreslaa vi, at dette Spørgsmaal bliver staaende ved det nuværende, saaledes at disse Udgifter blive, hvor de til Dato ere faldne, og optage kun Hovedbestemmelsen i vort Endringsforslag, der gaar ud paa, at disse Udgifter, enten de ydes af Staten, af Amtet eller af Kommunen, ikke skulle betragtes som Fattighjælp, hvilket jo er det vigtigste for de fattige i denne Sag. Endringsforslaget Nr. 38 til § 63 falder jo ind under den samme Motivering, som jeg har givet til Endringsforslaget til § 55. Jeg skal da tillade mig at udtale, at naar vi have imødetkommet Købstædernes Krav noget, saa er det, fordi der siden anden Behandling er fremkommet en hel Del Oplysninger fra Købstæderne, ifølge hvilke de mene, at deres Udgifter ville, hvis denne Lov træder i Kraft, blive betydelig forøgede fra tidligere. Vi dele nu egentlig ikke den Anskuelse, at de derved komme til at give for meget, idet man maa gaa ud fra, at Købstæderne have den store Gavn af den Arbejdskraft, som kommer fra Landet, og at de som Følge deraf ogsaa maa bære disse Udgifter. Men da de ganske vist betydelig forøges, have vi ment at burde tage det Hensyn ogsaa ved § 63, og have derfor stillet et Endringsforslag om, at Fordelingen her saaledes, som Forslaget Lød fra Begyndelsen af. Naar dertil kommer, at det er blevet opløst, at en hel Del Menninger, som ude i Provinserne komme til at lide af denne Sygdom, bruge den Fremgangsmaade, at de rejse her til København, opholde sig her en Dags Tid og melde sig saa syge, saa falde jo Udgifter, som burde være faldne derude, hvor disse Menninger opholde sig, særlig paa København. Dette er ogsaa en af Grundene til, at vi have kunnet gaa ind paa den Affattelse, som Lovforslaget havde tidligere, men som vi forandrede ved anden